

Pšchetoz to je ta prawa Sswjatosz a ton slo-
ty Kunist tych Kšcheszijanow, so moza rez:
po swobucomnym Zimenu newidzu ja žane
Rosdzjelenje bes tymi Kšcheszijanami a Ne-
Kšcheszijanami. Haj tym Kšcheszijanam dze
šo hore, a dyrbja derje sto Molow wjazy
čerpicz, a Steho wustacz, dyzli drusy Ludzo.

Alle po Sslowi widzu ja wulke krasne
Rosdzjelenje, kiž Kšcheszijanow a NeKšcheszi-
janow rosno dželji; menujzy, niz po swobu-
comnej Fromnoszi, ale po pastyrjowym So-
su, kotrehoz woni maju a jon słyscha. Ton
pak Boharjo, Turkojo a Zidzi nimaju; či
Hejchlerjo, neprawo Kšcheszijenjo, kiž se swo-
jimi Skutkami te Nebesja sapslužicz zedža, tež
niz. Wele mene słusheja jow či Pšchesze-
harjo, a ta nekšcheszijanaska swjetna Szroda,
ton Bamž se swojimi Neduchomnymi; ale
jeno te Jehujatka teho Knesa Krysťuša same.
Gewak nebudzesch po swobucomnym a swje-
tym Baschnju žane Rosdzjelenje namafacz.

So pak ton Knes hischeže wot druhich
Wozow ryczi, kiž ze tež pschimesz,

so by jene Stadlo a jedyn Pastyr
byl, to je šo Sswjatoczniczku sapoczalo,
dzejž to Evangelion psches to japoschtolske
Prjedowanje wzylym Sswjeczi saklinežalo
je, a budže hacž do Konza teho Sswjeta šly-
schane. Niz tak, jako bychu šo schizy Szlo-
wekojo wobrocžicz dyrbeli, a to Evangelion
horje wsacz; pschetoz steho nidy niczo nebu-
dže; dokelž ton Szert ktemu pschindž neda.
Ktemu da je bes to ton Sswjet temu Ssko-
wu napschecziwo, a necha šo dacž schtrafo-
wacz. Tehodla budže na Sswjeczi stajnje
schelaka Wjera a Wuczba wostacz. So pak
tu steji: jedyn Pastyr a jena Woz-
černja: to je tak krosmenju, so ze Boh
schittich, kiž temu Evangelionu wjerja, Kry-
šťuša dla, k Džeczastwu horje wsacz, nech šu
to Zidzi aby Boharjo. Pschetoz to je ta pra-
wa jeniczka Wjera: Krysťušowy Loš
po sluchacz.

Ktemu pomhaj nam ton swjerny a je-
niczki Pastyr a Biskop našich Duschow,
šWotzom a se swjaty Duchom. Kotrymž
budž Gjesz a Kwalba do Wjecznosze. Amen.

Na Nedželu Jubilate.

Boh snaje Shtundy Weselosze
Wom wje ton prawy sbozny Gjaš,
Dyž nenamaka žanej Stosze,

A widzi Sswjernosž pola naš,
Da pschindže nenadžujzy knam,
A čini wele Dobreho nam.

Kneže Jesušo, tvoji Wuczomnizy nemožachu šo do teje maleje Kwilje namafacz, kotruž ty jich wopusch-
czicz zysche, menujzy do teho Gjaša twojeho Čerpenja a Wumrecza; we kotrymž ty brajlich Kwilu wot
nich bje, ale jim psches tufamu tu sboznu Wjecznosž warbowat šy. Ach, moj Kneže Jesušo, kusk hinajšchi ja
nejšym, dyzli woni. Haj ja nemožu saprječ, ale dyrbu či, lejdyr! šam škorzicz, so šo moj Rosom do
teje Kwilje teho Kschiza ženje namafacz nochze; ale šo husto šBozim Sslowom wuryczuje, dyž ty njedže
Kschizit namne pošlak šy, so mi pschezo baje: Boh na tebe nespomina, pschetoz dy by won na tebe spo-
minat, aby twuju Šalosž widzil, by či ju wjeszje položil, aby či ju preječ wsat. Won cje nelubuje. Won
me kajž ta lypa Žona teho ščerpliweho Šioba husto prascha: Džeržiš ty hischeže twerdže twuju
Sswjernosž? Požonuj Boha a wumr. Šiob 2. v. 9. Ja šym šo zwar šBozim Sslowom wo-
barak, ale pošel mi tež twojeho swjateho Ducha kPomozy. Štymaj šo wjeszje nadžiju dobyč a tu
Kronu teje Ščerpliwosze dostacz. Čin ty, moj Kneže, somnu dale, kajž zesch; ja zu koždymol smjerom
wostacz. Ja wjem, so šo to šLubosžu a kšypschemu mojeje Duschje šane. Haj, ty prajšch, so je to
jeno Kwilka pschecziwo tamnej wjecznej Sboznoszi. Čin tehodla, kajž šo či šda, ja pod Brutom zu
wostacz. Jeno to jene daj mi, Kneže, so pschi tebi moš wjecznu Sboznosž dostacz. Njetk pak zu šebi
tvoju Radu kšafowanju twojeho Sslowa wuprošycz we nuternym Wotzenaschu a Kyrlišchu.